

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

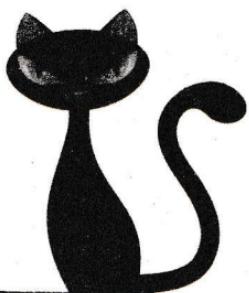
Frauke Scheunemann

Misterul sardinei otrăvite

Traducere din limba germană și note
de Dragoș Dinulescu

Concert pentru două flaute și un glas pe de lături

Nooapte de vis, tiiimp preasfânt, toate dooorm pe pămââânt...¹

Zău dacă unii mergători din ăştia pe două picioare nu-s experti la atipit. Eu, motan de casă precum mă aflu, mă pricep foarte bine la oameni și mă și simt în stare să le zic câte ceva în privința asta! Fiindcă, la drept vorbind, în acest moment, la noi în sufragerie nici vorbă de liniște, nici chip să poți dormi. Din nefericire! Și cât mi-aș fi dorit să fie liniște! Numai că domnește o larmă de-ți țiuie urechile. Două flaute par să se întreze unul cu celălalt în loc să se împace și ele în cântec. Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, peste zarva asta se mai aude și o voce cântând cum nu se poate mai anapoda. Mi se zbârlesc mustățile, nu alta! Și când te gândești ce auz fin am! Asta-i chiar prea de tot pentru un motan de rasă și de viață nobilă, aşa cum sunt eu. Sar de pe canapea și mă cărăbănesc într-un colț, cu nădejdea că nu va trece mult până când oamenii o să coboare și ei cu picioarele pe pământ și o să termine cu tărăboiul.

Necazul e că par să fiu singurul care își dă seama de halul fără de hal în care sună totul, căci colocatarul meu cu două picioare, profesorul Werner Hagedorn, stă cu oaspetii lui pe frumusețea noastră de canapea

¹ Versuri dintr-un cunoscut cântec de Crăciun (*Stille Nacht, heilige Nacht*) apărut în Austria, a cărui melodie a fost compusă de profesorul și organistul Franz Xaver Gruber (1787-1863), pe versurile preotului Joseph Mohr (1792-1848).

și ascultă cu mare interes zgomotul ăsta. Ceea ce înseamnă că pare să-i placă. Poate însă c-a dat pe gât puțin mai mult din băutura asta numită *vin fiert*. După ce o beau, oamenii capătă destul de repede niște obraji mai rumeni și o înțelegere tulbure asupra celor ce se petrec în jurul lor.

Până și maică-sa, doamna Hagedorn, pare să nu-și mai încapă în piele de-atâta fericire. Căci de îndată ce dă Domnul și flautele pun capăt șuierăturilor și țiuiturilor, iar cântăreața amușește și ea, doamna se ridică de pe canapea și se-apucă să bată din palme.

— Charlotte, Constantin! Chiar că-i formidabil ce-ați făcut!

Puștoaica și puștiul, care până atunci suflaseră pe întrecute în flautele alea, se întorc spre ea și se înclină politicoși.

— Iar tu, Beate, ai un glas de-a dreptul fermecător! îi dă bătrâna înainte, murmurând. Clinchet de clopoței, iubita mea, clinchet de clopoței!

OK, m-am lămurit și cu asta: *frau* Hagedorn are nevoie urgentă de un aparat auditiv. Că altfel nu s-ar putea explica un aşa entuziasm. În orice caz, nu în ceea ce o privește pe Beate. Cu Charlotte și Constantin treaba stă puțin altfel. La urma urmei, ăștia doi sunt nepoții ei și, din lunga mea experiență ca animal de casă, știu că bunicilor li se pare cu totul extraordinar orice-ar face nepoții lor. Constantin este băiatul lui Roland și al Beatei, adică al fratelui mai mic al lui Werner și al nesufărantei lui neveste. Charlotte este fata surorii mai mari a lui Werner, Simone, care, slavă Domnului, nu cântă, dar se roagă cu nemiluită, căci de meserie e pastor¹. Poate că n-ar fi rău dacă s-ar ruga și ea cândva ca, atunci când se află în vizită pe la noi, Beate să-o lase mai moale cu cântatul. Pe sfânta mea tăviță cu nisip!

Chestia asta i-a făcut pe singurii oameni care locuiesc cu Werner și cu mine și se pricep la muzică să-și ia pur și simplu tălpășița – și pe

¹ În cadrul unor confesiuni creștine protestante, poziția de preot predicator, aşa-numitul pastor, poate fi ocupată și de o femeie.

bună dreptate! Ana, menajera gospodăriei lui Werner, și mama ei au plecat într-o excursie la sfârșit de săptămână. Kira, fiica de treisprezece ani a Anei și cea mai bună prietenă a mea, a plecat și ea la Pauli, colega ei de clasă. Șmechere toate, n-am ce zice!

— Îți mulțumesc pentru compliment, dragă mamă soacră!
Beate strălucește toată.

— Unde mai pui că v-am mai pregătit un cântec. Așa că, atunci când veți dori...

Îmi fac ochii roată. Lui Werner i-au căzut colțurile gurii. E impede că el unul, spre deosebire de maică-sa, nu-i deloc mișcat de calitățile de cântăreață ale Beatei. Maică-sa mai bate o dată din palme și strigă:

— Oh, ce frumos! Chiar că mă bucur! Hai, cântă mai departe!

Sfântă sardină în ulei! Zău dacă-mi mai suportă urechile cele simțitoare încă o cântare. N-am decât o singură scăpare: fuga! Imediat!

Nu trec nici trei secunde și mă strecor prin trapa pentru pisici montată la ușa de la intrare. Așa, într-o doară, mai aud totuși cum Beate se pune din nou pe cântat din toți rârunchii. E atât de supărător glasul ei, încât, oricâtă bunăvoință ar avea, numai spiritul Crăciunului nu-l aduce în casă. Singura chestie interesantă în toată cântarea cu pricina pare să fie că în ea e vorba despre un pește. Vreau să spun, dacă am înțeles eu bine, este vorba despre un *păstrăv mic*¹. Buuun, o fi el gustos de să-ți lingi labele, dar eu unul sunt fericit că am scăpat de iadul petrecerii aleia în familie. Și cred că-o să trag o raită pe afară, poate dau de prietena mea, Odette.

Odette este o minunătie de pisică, albă toată, care își petrece aproape întreaga ziulică în aer liber, în curtea din spatele casei noastre. Mai înainte, pe vremea când nu eram decât un trândav motan de apartament, care nu dădea niciodată pe-afară, aş fi zis că nu-i decât o măță de pripas.

¹ Cântecul interpretat de Beate (*Păstrăvul/Die Forelle*) este unul dintre cele mai cunoscute lieduri compuse de austriacul Franz Schubert (1797-1828), pe versurile germanului Christian Friedrich Daniel Schubart (1739-1791).

Pe urmă însă, în casa lui Werner și a mea s-au mutat Kira cu mama ei, Ana. La început, am fost al naibii de mirat că trebuie să-mi împart canapeaua cu un copil. Dar, încetul cu încetul, eu și Kira am ajuns să ne împrietenim și, până la urmă, alături de ea, am descoperit mai pe-ndelele lumea de dincolo de cei patru pereți ai casei. De atunci am înțeles că Odette nu-i vreo *mâță de pripas*, ci o adevărată *aventurieră*! Ca să nu mai spun că-i și cea mai frumoasă aventurieră din lume! Ce mai, de fiecare dată când dau cu ochii de Odette asta, îmi tresaltă inima ca nebuna. Si ce minte ascuțită are! Așa cred că-i aproape cel mai grozav lucru la ea. Doar mie îmi plac pisicile inteligente!

Vara, Odette stă deseori laolaltă cu celelalte două pisici de curte, Spike și Caramel, pe platforma pubelelor de gunoi. Acum însă, în lunile reci de iarnă, au descoperit că s-au aciuat într-un alt cotlon: peretele de lângă gura de aerisire a beciului spălătoriei! Acolo pot să stea chiar dacă temperatura coboară sub zero, căci gura de aerisire se află într-un loc ferit de vânt, iar din beciul spălătoriei vine tot timpul un curent de aer fierbinte dinspre uscătoarele de rufe. Acolo dau de Odette, Spike și Caramel, ghemuiți tustrei în adăpostul lor de iarnă. Strânși unii într-alții, moțăie și ei. Cu toată vremea cea rece de decembrie, locul pare chiar foarte confortabil!

Mă preling către cei trei și-i salut cu miorlăituri răspicate. Ei tresar pe dată și saltă în patru labe.

— Hei, fărtate! mă întâmpină Spike, întinzându-se alene.

Ăsta-i un motan gras și tigrat, arătându-se a fi, de cele mai multe ori, lenea întruchipată, dar e un motan de care-i bine totuși să ții seama.

— Și eu care credeam că la voi s-a lăsat cu petrecere. Cărui fapt îi datorăm onoarea, într-o zi rece de iarnă ca asta?

— De unde știi tu de petrecere? îl întreb eu, surprins.

— Mda, că era și greu de aflat. Mai bine zis: de auzit. De fiecare dată când se înfințează femeia aia cu glasul ei stricat și liota ei de copii, cred că îți vine să sari în brațele bietului tău stăpân, spune el, chicotind. Uite,

eu unul sunt tare mulțumit de colocatara mea cu două picioare: ea nu
dă doi bani pe companie. Adică, în orice caz, nu pe compania altor
mergători pe două picioare.

Clatin din cap și-i răspund:

— Păi ce să mai zic... Și mie mi-ar conveni ca Beate asta să ne mai scutească cu vizitele ei. Numai că atunci când vine Crăciunul nu scăpăm de ea cu niciun chip, îl lămuresc eu și suspin.

Spike mă privește mai atent.

— Ce înseamnă de fapt Crăciunul ăsta?

Îl privesc fix, la rându-mi.

— Cum, nu știi ce-i aia Crăciun?

— Nu, de unde să știu aşa ceva?

— Păi de oriunde, că *toată lumea* știe! Că doar toată lumea sărbătorește Crăciunul și un motan sau o pisică care a petrecut deja mai mult de o vară pe lângă un mergător pe două picioare n-are cum să nu știe ce-i ăla un Crăciun.

Spike își sucește capul într-o parte.

— Trăiesc de câțiva ani buni împreună cu mergătorul meu pe două picioare, dar n-am cunoscut Crăciunul ăsta pe pielea mea. Știu doar că Ramona, stăpâna mea, a ținut-o una și bună că ea nu se bagă în nebunia asta.

Câtă înțelepciune! Probabil că-o știe pe Beate și se teme ca nu care cumva să-i calce pragul la vreo petrecere de Crăciun.

Caramel își drege glasul și zice:

— OK, Spike. Uite, o să-ți explic eu ce-i aia Crăciun. Și mie mi-a luat destul de mult să descopăr cu ce se mănâncă. Acum însă o știu prea bine: oamenii sărbătoresc Crăciunul pentru că suntem în anotimpul cel mai intunecat și ei caută să aprindă prin casă sau pe oriunde altundeva cât mai multe lumânări. Dar mergătorii ăștia pe două picioare nu se opresc aici. Ei își aduc și brazi prin case, pe care-i împodobesc tot cu lumânări, ca să fie ca un lampadar.

Ceee? Ce mai e și cu bazaconia asta? Caramel ăsta chiar că n-are habar de nimic! Niciodată nu știi de ce mă mai mir. Nu sunt foarte sigur că amicul ăsta cafeniu, ciufulit și extrem de neîngrijit a trăit vreodată în compania oamenilor. Părerea mea e că, de fapt, se însotește numai și numai cu pisici. Așa că de unde până unde să știe el ce-i ăla un Crăciun?

— Uite ce-i, Caramel, nu-mi face chiar nicio plăcere să te corectez, zic eu (cu toate că nu-i deloc adevărat, fiindcă, la drept vorbind, chiar mă bucur să-i pot da măcar o dată peste nas), dar povestea ta despre Crăciun nu-i decât o nerozie. Gândește-te și tu. După ce trece Crăciunul, în Hamburg vremea e în continuare întunecoasă, dar nimeni nu mai ține în casă vreun brad cu lumânări în el. Toți brații de Crăciun o să-i vezi zăcând aruncați pe străzi până când, într-o bună zi, trec gunoierii și îi iau de-acolo.

Spike și Odette chicotesc pe înfundate, fiecare în blana lui.

Mânișos nevoie mare, Caramel mă fulgeră din priviri.

— Păi sigur! Trebuia să-o faci din nou pe Domnul Superșmecher! Și dacă tot le știi tu pe toate, dragă Winston, fă bine atunci și lămurește-ne și pe noi ce-i aia un Crăciun.

Îmi dreg glasul și mă salt mai bine pe picioare. Că așa am văzut că face și Werner de fiecare dată când repetă acasă câte o prelegeră nouă, pe care ar urma să-o țină la Universitate, și lucrurile cu pricina par a fi deosebit de importante.

— Când vine vorba despre petrecerea de Crăciun, oamenilor le stă mintea, înainte de orice, la mâncare. Fiindcă e iarnă, pe câmpuri și prin pomi nu mai cresc de niciunelă, iar oamenii se tem să nu ajungă să dea peste ei vreo foamete cumplită. Și de aceea au născocit Crăciunul. Măi, și bagă în ei cu orice prilej, cât le începe în burtă. Și așa, ghiftuiți, e ca și când și-ar asigura, ca să zic așa, o rezervă în caz de nevoie. Crăciunul e pentru oameni ca un antrenament pentru lupta de supraviețuire, ceva care le aduce aminte să mănânce mereu pe săturare.

Spike, Caramel și Odette mă fixează tustrei cu privirea. Din senin,